

HLEDÁNÍ

Petr "Děd'a" Mužíček

„Znáš ten pocit: tohle se mi povedlo! Jenže pak přijde někdo a řekne ti: No to se povedlo! Vždyť jsi měl jít čistit kanály!“

„Tak proto jsi tady?“

„Je jedno, že není na čem vařit – tak nataháš naplavený dříví – a máš dobrou pocit z té veliké hromady naštipaného dříví. Jenže si na tobě vždycky něco najdou. Prej: Jak je možný, že dobytek ještě nemá vykydáno a plný žlaby?“

„A odkud jsi?“

„A tak je to se vším. Práce se nebojím, pro strach mám uděláno, ale ta zbytečnost. To mi vadí! Copak jsem něco míň než dobytek! I k těm kravám se chovají líp!“

„Tak sakra budeš mluvit se mnou, nebo tady hodláš probřečet celý večer nad korbelem piva?“

Teprve teď si chlapec všiml svého spolustolovníka. „Omlouvám se, pane.“ Zahanbeně se zahleděl na svůj korběl piva. Je ve městě teprve několik hodin a už bezpečně ví, že po tomhle pivu mu bude zatraceně špatně. A když ne od žaludku, tak hlava se mu určitě rozskočí.

„Jaký já jsem pán, prosím tě!“ Rozesmál se muž.

„Ale vaše šaty, vaše hezká tvář!“

„Šaty jsou jen praktické, cestovní. A hezká tvář? Nu, za tu prostě nemohu,“ dodal s mírným povzdechem.

„Ale ta krásná spona na plášti,“ držel se svého chlapec.

„Ach tak. Další praktický doplněk. Hezky udělaná, ale především praktická věc. Z Rilundu. Tam je moc šikovných lidí a za peníze tam koupíš skoro všechno.“

„Ale ty já právě nemám! Nedostal jsem ani vindru! Tak jsem si místo peněz vzal koně, jako náhradu za všechno to trápení a bití!“

„Šššš. No, no. Nekřič, nebo tě sebere hlídka! Krást se dá – a bůh ví, že to ve městě jde dobře – ale musíš to umět!“ Významně se naklonil přes stůl a ztišil hlas: „Brát a nedat se sebrat! To si pamatuj! Proto žádný chvástání, jinak jsi namydlenej! A jdeš bručet!“ Odtáhl se od svého mladšího společníka a jako když švihne bičem z jeho výrazu zmizela hrůza a jasná nadvláda, byl zase ten příjemný a žoviální „parták od piva“. „Tak jak to vidíš mladíku? Vyrazíme nebo se tady hodláš utopit v tom patoku?“

„Tak asi půjdem,“ a začal hledat po kapsách nějaký peníz. Bylo zřejmé, že nemá nic.

„Když v hospodě nezaplatíš, dostaneš se do překérní situace. Všude.“

Chlapec si nebyl jistý, že rozumí všemu, co ten divný pán říká, ale bylo mu jasné, že od průšvihů je jen malý krůček.

„Vidíš toho trpaslíka, co sedí vedle dveří? Ten tě bez zaplacení nepustí. A jinudy se odejít nedá.“

„Tak to jsem v pěkný kaši.“

„Chytne tě. Jen vypadá, že podřimuje. Už dávno tě má v merku.“ Rozhlédl se po hospodě a naprosto nevzrušeně pokračoval: „Asi tě chtěl hostinský opít, protože nedávno mu utekl pacholek a jemu bylo jasné, že ty na zaplacení nemáš. Musel by sis útratu odpracovat.“

„To je toho! Já se práce nebojím!“ Měl z toho muže divný pocit, něco se v něm bouřilo, chtělo odporovat, předvést, že není malý kluk. Ale strach mu nedovolil vstát a odejít. Opravdu se práce nebál. Ale trpaslík už vůbec nevypadal ospale. Ten muž měl pravdu.

„Tak jdi! Seber se a zkus utéct! Ale až si vyléčíš všechny šrámy a možná nějaké zlomené žebro, budeš hostinskému patřit!“ To slovo tak nepříjemně zdůraznil, že se o tom nedalo pochybovat.

„To ale nejde! Nemůžu přece patřit jinému člověku.“ Vyrazil ze sebe. Ale hlas mu zněl daleko méně odbojně. Teď se opravdu bál, ale když nebude jiná možnost, když se s hostinským nedohodne, zkusí prorazit, protože není ovce, aby se vzdal bez odporu.

„A kdo myslíš, že se o tebe bude starat, krmit tě, léčit? Myslíš, že je to zadarmo? Odkud jsi, žes nepochopil, o co tu jde? Chceš se porvat se zkušeným trpaslíkem, zůstat ležet v bezvědomí s rozbitou hlavou a zpřelámanými žebry? Trpasličí okované boty dovedou opravdu hodně.“ Odmlčel se, aby dodal svým slovům váhu. „Nebo půjdeš se mnou?“

Chlapec nechápavě vytřeštil oči. Záchrana, spása! Všechno v něm jávalo a slavilo. Ale ozvala se pochybnost. Proč chce, abych s ním šel? Uvědom si, jaký dokáže být! Už jsi zapomněl na mráz, co ti přejel po zádech, když se k tobě naklonil jen proto, aby dodal patřičnou váhu svým slovům?

„Proč?“

„To jen na tobě. Otročina v zaplivané hospodě. Nebo cestování, vzdělávání, poznávání všeho venku, pod širým nebem? Nevím, opravdu nevím, co bych vybral,“ dodal s úsměvem na rtech. „Jenže já volit nemusím.“

Chlapec ho ale překvapil. Prudce vstal od stolu a trochu nemotorně, ale odhodlaně vyrazil k výčepu. Cizinec se hned uklidnil a nedal na sobě nic znát. Se zájmem sledoval, jak chlapec se snaží přesvědčit hospodského, ale ten jen panovačně shlížel na toho malého a ukňouraného spratka a zle se usmíval.

Chlapec se vrátil ke stolu. Něco se v něm zlomilo. Nebo přeskočilo a zapadlo na správné místo? Sklopil oči a tiše promluvil: „Prosím pane, vezmete mě do služby?“

Cizinec hodil na stůl minci a spolu s chlapcem odešel kolem našťvaného trpaslíka ven. Do nového světa, do nového života. „Jak se jmenuješ?“

„Jsem budižkničemu a povaleč. Jinak mi neřekli.“

„Ty nemáš jméno?“

„Mám. Někde tady to je,“ dlaní si plácl do čela, „ale ven to nechce. Víte nejsem blázen, ale moc si toho nepamatuju. Nemám nikoho, kdo by mi prozradil něco z mojí minulosti.“

„Nějak ti říkat musím, to by nešlo. Třeba Jakub?“ Nabídl elf první jméno, které ho napadlo.

„Třeba.“

„Ještě něco. Jen doufám, že mi nechceš utéct. Nijak by ti to neprospělo. Nesnažil bych se tě chytat, protože mám na starosti důležitější věci. Ale můžu ti nabídnout výdělek. Skutečné peníze za skutečné zásluhy.“

Jakub souhlasil. Rozhodl se, že svůj dluh z hospody splatí co nejdříve a pak bude svým pánem. Má koně, dostane peníze. Najde si nějakou práci ve městě nebo v dolech. Práce se nebojí. Z myšlenek ho vytrhl hlas cizince.

„Já jsem Mbuwiwek. Jsem mto-magawa-ngo. Horský elf. Cestuji, objevuji, pomáhám, snažím se jít za svým cílem. Chceš-li mi pomoci a být mým společníkem, budu rád. Ale stejně dobře se obejdu bez tebe.“

Teprve teď na denním světle si Jakub všiml, že k jasným a pronikavým hnědým očím občas zakrytým bujnými černými vlasy patří opravdu hezký obličej a hlavně špičaté uši. „Ale...“ začal breptavě.

„Že jsem zrádce? Ty si to také myslíš?“

„Ne, ne!“ vyrazil ze sebe omluvně. „Ale všichni mi to vždycky říkali, takže...?“

„Zeptám se tě ještě jednou a naposledy: Jdeš se mnou nebo budeš jen další obyčejný zlodějíček, kterému co nevidět useknou ruku?“

„Jdu,“ představa useknuté ruky opravdu nebyla ta, kterou by Jakub chtěl přeměnit ve skutek. „Mám snad jinou rozumnou možnost?“

„Nemáš.“ Odpověděl věcně, ale s lehkým úsměvem elf.

První poznání

Ačkoli chlapec neměl nejmenší tušení, kam jedou a proč, jelo se mu dobře. Přesto, nebo právě pro to, po několika hodinách jízdy začal litovat, že s koněm nevzal i sedlo. Když teď viděl, jak užitečné může být, co všechno se na něj dá přivázat, přehodit a zavěsit. A hlavně to pohodlí cestování. Nevěděl, jak dlouho pojedou, ale byl si jistý, že dlouho. Elf vypadal naprosto spokojeně až netečně k okolnímu světu. Mohlo se zdát, že kůň si hledá cestu sám. A možná to tak skutečně bylo, alespoň chvílemi. Elf přemýšlel. Nevěděl, co si počne s chlapce, který očividně nebyl normální. „Nevím. Nepamatuju se.“

To byla nejčastější odpověď na elfovy otázky. Ale kdyby to pro něj nemělo žádný smysl, proč by jinak vlezl do té zaplivané putyky a sedl si právě k němu, ačkoli vlastně nic nepotřeboval. Jídla i pití má zásobu a společnost nevyhledává. Není divný, je takový.

Každý z mto-magawa-ngo je takový. Proto taky je nás stále méně. Dokážeme se skvěle sebe postarat, ale oženit se a mít děti, na to nějak zapomínáme. V jeho myslí nebyl smutek nad tím, že on nemá a nejspíš nebude mít děti. Ale postupný úbytek Horských elfů ho opravdu trápil. Přemýšlel, proč nikdy nepoznal svého otce a proč o něm matka nikdy nemluvila. Nejspíš jeho rodiče byli také zmítáni strachem o přežití jejich rasy, že se domluvili a zplodili dítě. Nejspíš. Tím dítětem byl on, Mbuwiwek, a tím se taky naplnily jejich společné dny. Nejspíš. A rozešli se každý svou cestou. Ale proč? Proč on sám si nehledá partnerku, vždyť život s matkou byl veselý? Strach? Apatie? Bezradnost? Zatřásl hlavou ve snaze vypudit tyto matoucí myšlenky z hlavy.

Proč se musel vydat ne tuto cestu, které cíl je tak mlhavý. Neví proč a kam, ale ví, že musí cestovat a hledat smysl svého putování. Zmítaly jím pochybnosti jako už tolikrát. Hlavou mu vířily otázky, na které neznal odpovědi. Věděl, co v takové chvíli udělat. Činnost. Aktivně začít něco dělat. A jelikož se již slunce chýlilo k západu, začal hledat vhodné místo k přenocování.

Sesedli, obstarali koně. „Seženu nějaké dříví na oheň,“ snažil se Jakub.

„To nebude třeba. Není taková zima, abychom ji nepřechkali. Navíc, nemůžeme vědět, koho by oheň přilákal.“

No jasně, že mě to nenapadlo! Nadával si chlapec.

Snědli kus sýra a tmavý chléb, zapili vodou. Teprve teď si Jakub uvědomil, jakou medvědí službu mu prokázalo pivo z hospody. „Napij se pořádně, jinak tuhle žizeň nezaženeš,“ radil jen tak mimochodem elf. „Ty už víš, kdo jsem, tak bys mohl říct něco o sobě,“ vybídl chlapce.

„Už jsem vám řekl, že si toho moc nepamatuju.“

„Ale něco snad ano.“

„No, něco jo,“ odpověděl líně Jakub a prstem si vytahoval drobky ze zubu.

„Tak snad abys spustil, nebo usnu a nic z tvého bohatého života nebudu vědět,“ pobízel Mbuwiwek a okázale zívla.

Chlapec se usmál. „Řekl jsem, že si toho moc nepamatuju. Jen asi poslední dva tři roky. Nevím kolik mi je, kdo byli mí rodiče, kde a jak jsem se vlastně ocitl tady v Mučansku. Vlastně to jo, utek jsem od Špirise. Ten má statek na druhém břehu Durenu. Víte, z jedné strany zavražovací kanály a velmi úrodná pole a z druhý zeď. A víte, co bylo za tou zdí?“ snažil se vtáhnout elfa do rozhovoru. Poznal, ale marnost svého počínání a taky si uvědomil nesmyslnost své otázky. „Jak by ne, vždyť tam máte příbuzné.“ Elf nadzvedl obočí a v jasných očích se mu zračila otázka. „No přece poušť tam je. Jen poušť a elfové, co nikoho nepustí dovnitř. A když, tak ven určitě ne.“

Elf udiveně zíral na chlapce. Bože, jak hluboko je v lidech tahle představa, kolikrát to bude ještě muset vysvětlovat, kolikrát ho ještě obviní? Těžce si povzdechl. „A dál,“ řekl věčně.

„Víte, ten statek patří Špirisovi, ale vládne tam jeho žena. Na tu si netroufne. Ta ho dokáže srovnat. Jenže on se pak vždycky vybíjel na mě. On je vlastně chudák. Pije, víte? A hodně. Je jenom málokdy střízlivě natolik, aby dokázal soudně uvažovat. Ale ona ho v tom možná podporuje.“

„A jak ses dostal na statek,“ přerušil jeho vyprávění Mbuwiwek.

„No z Velkýho Trhu. Tam jsem byl jako k najmutí. Nikdo za mě nic neplatil, takže jsem svobodný, ne? Tak jsem moh odejít, ne? Za to mi přece nemůžou nic udělat, ne?“

„No za ten odchod samotný asi ne, ale ten kůň asi jen tak zadarmo nebude.“

„Snad tam nechcete jít?“

„Uděláme, co bude správné. Jak dlouho jsi tam pracoval?“

„Když tomu tak chcete říkat. Ale já bych řekl dřel a otročil za byt a stravu! A to taky nebylo nic moc.“ Významně pozvednuté obočí chlapce hned vrátilo k původnímu tématu. „No, začal jsem tam loni před jarním setím a letos už je po žních. Takže něco přes rok.“

„A před tím?“

„Vždyť jsem vám řekl, že si toho moc nepamatuju. No, jo. Před tím jsem vlastně byl na cestě. Dlouho.“

Jel jsem s karavanou z Lupačovi hospody. To víte, naložený vozy se docela vlečou, takže jsme jeli dlouho. Zastavili jsme v Xentaru a dokonce jsem viděl Lyamira er Sinmar!“

„Sinwar,“ mimovolně ho opravil elf.

„Co?“

„Lyamir er Sinwar, skutečný pán a potomek slavného rodu. Takový kdyby byl každý,“ povzdechl si elf.

„Vy ho znáte?“ Ptal se Jakub naprosto nevěřičně.

„Ne, ale každý tady ví, jak moudře a rozumně vládne svému knížectví. A co jste tam dělali?“

„Vozouta, ten kupec, co mu patřila karavana, myslel, že tam něco prodá. Kníže ho vyslechl a pak ho ve vši slušnosti vykázal.“

„A jak ses dostal k Lupačovi?“

„To vážně nevím. Vlastně, pak už nevím vůbec nic. Co bylo před tím – fíí,“ a naznačil rukama pohyb větru.

Přísným pohledem prozkoumával chlapcův obličej, když se ho ptal: „Nevíš, co bylo před tím a jak ses dostal do Lupačovi hospody?“

„Sakra! Vždyť to říkám už poněkolikáté: nevím kdo jsem, co jsem, jak jsem přišel, odkud jsem přišel, kdo byli mí rodiče. Ne-pa-ma-tu-ju se!“ Až nepříjemně zdůraznil každou slabiku.

„No, dobrá. Snad se tak moc nestalo. Dobrou noc.“

Tím chlapce znovu zaskočil. Jak může jen tak jít spát? Co si vlastně tenhle potomek zrádců vůbec myslí? „Dobrou,“ odpověděl a ulehl. A hned spal. Naprosto klidně, nevzrušeně jako by se za celý den nic nestalo. I Mbuwiwek spal. Ale hlavou se mu hnaly vidiny. Znovu viděl všechno, co ho vyhnalo z klidu hor, co ho hnalo napříč Dálavami, co ho nutilo křížovat Zelanské vrchy. Nikdy nelpěl na domově. Neměl ani pořádný dům, ani nikoho, za kým by se vracel. Přesto až bolestně si přál být doma, v Nedostupných horách. Ale nemohl.

Za spaní ho vytrhlo poděšené zřehtání koně. Vyskočil, šavle zasvištěly vytrženy z pochev. Tmu prozářil blesk magického ohně. Mbuwiwek uskočil. Blesk zapálil hromádku dříví. Na hranici kruhu světla stál vetřelec a pozorně sledoval elfa i chlapce.

„Kdo jsi? A co chceš?“

„Opravdu záleží na tom, kdo jsem a co chci?“

„Pokus se mě nenapínat. Nerad bych byl nezdvořilý.“

„Co se to...“ ospale se ozval Jakub. Mbuwiwek se po něm na okamžik poohlédl a hned věděl, že udělal chybu.

„Opravdu na tom záleží?“ Ptal se cizinec, když neuvěřitelně pevně svíral elfova zápěstí.

„Teď ještě víc,“ odpověděl ohromeným, ale pevným hlasem.

„Musí ti stačit, že jsem Kronikář. Nemám v úmyslu ti nijak ublížit. Byl bych jen rád, kdybys odložil zbraně a posadil se se mnou k ohni.“

„Na tom nevidím nic špatného,“ vložil se do hovoru chlapec. Napětí poněkud opadlo.

„Věděl jsem, že s tebou budou jen problémy,“ obrátil se elf na Jakuba. „kdybys tu nebyl, určitě bych nenaletěl.“ Dodal s mírnou výčitkou v hlase.

„Takže se posadíme?“

„Ale jistě. Proč jsi přišel a jak je možné, že jsem tě vůbec neslyšel?“

„To bude asi tím špatným spaním.“

„Jak prosím?“

„Myslel jsi, že vize přestanou, když ses vydal na cestu?“

Mbuwiwek němě zíral na cizince. Co je to za muže, který o něm tolik ví? Vlastně si ho ještě ani neprohlédl. Jak je to možné? Tohle se mu přeci nestává! Co je na něm divného?

„Ty jsi Ten, který znamená! Matka mi o tobě vyprávěla. Ano „starý, velmi starý elf“, to vždycky říkala!“

„Tvá matka je moudrá žena,“ řekl s mírnou úklonou starý elf.

„Velmi mne mrzí, jak jsem se k tobě choval. Promiň mi, prosím.“

Jakub užasle zíral na změnu chování Mbuwiweka. Vždyť před nimi stál takový obyčejný stařík! A ještě je napadl! To přece nejde nechat jen tak! Bojovně vyrazil vpřed.

„Jakube!“ chytil ho pevně za ruku elf. „Tento muž je každým správným m'bo-nagawa-ngo považován za svatého. Je to naše spojení s minulostí a všichni věříme, že s jeho pomocí dosáhneme světlejších zítřků. Je povinností každého z nás ho chránit i za cenu vlastního života. Dobře si rozmysli, co chceš udělat.“

„Ale...“

„Nejlépe bude, když si půjdeš zase lehnout a pořádně se vyspíš. Zítra vás čeká dlouhá cesta, tak si raději pořádně odpočiň.“ Kronikář mluvil k chlapci konejšivým hlasem. Nevyzařovalo z něho žádné nebezpečí a navíc tu byl Mbuwiwek. Takže, co by se mohlo stát?

„Tak tedy dobrou.“ Lehl si, přetáhl přes sebe příkrývku a během minuty spal. Jakoby se nic nestalo.

„Zvláštní.“ Řekl spíš pro sebe elf.

„Dnes je zvláštní den,“ začal Kronikář. „Je dobře, že jsi ho objevil. Protože už brzy by mohlo být pozdě. Ten chlapec nese poznání a ty ho musíš dostat do Daine. Tam je jeho cíl.“ Chvíli seděli mlčky a pozorovali oheň. Mbuwiwek se neodvažoval mluvit. Věděl, že setkání s Kronikářem je vzácné skoro jako zázrak. Nelze ho najít, vystopovat. To vždycky on si najde tebe. A jen málokterému z horských elfů se to poštěstí. Opravdu je na místě hovořit o štěstí, protože tento bájnými vyprávěními opředený muž je podle některých jen výplodem fantazie. „Stejně jako oheň uhasne, když nepříhodíš poleno, také tak odpluje do zapomnění dávná křivda, když ji v sobě neživíš. A stejně jako oheň je zhašen vodou, právě tak zloba a nenávist ustoupí vlídnému slovu a dobrým skutkům. Je na nás, jací budeme pro ostatní.“ Mluvil tiše, rozvážně, jakoby vážil každé slovo. Nebyla to ta plamenná řeč, kterou slýchal od Aurionových kněží. Slova byla podobná, ne-li stejná, ale to jejich podání bylo úplně jiné. Tady nešlo o získání něčeho navíc, jen toho, co si zasloužíme. „Vím, co je v každém z nás. To prokletí od Bitvy pěti mečů nám všem do duše vypálilo cejch. Bolí to, ale my nemůžeme zůstat zatrpklí. Neříkala ti snad tvá matka, že právě na tobě záleží, jaký budeš? Že právě podle tebe nás budou lidé brát? A nejen podle tebe. Lidé se bojí toho, co neznají. Mba-nagawa-ngo – Poštní elfové - se uzavřeli ve svém novém domově, v poušti, která je přijala za své a jim matkou. Mba-nagawa-ngo žijí v Mar-nub. Všichni jsou ale uzavření před světem. Ne, že by nevěděli, co se kolem děje. Jen prostě se nedobrovolně izolovali v jakémsi domácím vězení.“

Víš, starousedlíci vědí, že nás se bát nemusí. Dokonce si myslím, že nebýt nových osadníků, ta dávná křivda by byla zapomenuta. Ale ti noví, ti stále žijí v zajetí předsudků svých předků. Opravdu je na nás, jak se k nám budou chovat. Lidé jsou velmi učenliví a brzy se naučí rozeznávat dobré a zlé. Oni vědí, že svět není jen černý a bílý, ale nás do toho nechtějí zahrnout.“ Odmlčel se. Vypadal vyčerpaně, unaveně, staře.

„Toho chlapce prostě musíš dostat do Daine. Je jen na tobě, jak to uděláš, ale udělat to musíš. Neúspěch by jistě převážil vahadlo současného křehkého vyrovnaného stavu na stranu mocností temna. Už jednou nám lidé dávali za vinu svou prohru. Nyní musíme...“ S povzdechem utichl.

Ještě chvíli ho Mbuwiwek tiše pozoroval. Věděl, že musí udělat všechno to, co mu Kronikář řekl. O tom nebylo sporu. Jeho posláním bylo ukazovat cestu. „Chtěl bych se na něco zeptat.“

„Budu-li vědět, odpovím ti.“

„Ten chlapec. Nemá jméno?“

„Vždyť ti to říkal sám.“ A prsty si t'ukl do čela.

„Odkud se vzal v Lupačově hospodě?“

„M'ba-nagawa-ngo ho tam dostali. Našli ho muži z Posledního rozcestí na jedné ze svých výprav do Nekonečných hor. Byl příliš malý, nemocný a slabý, aby s nimi mohl zůstat. Rozhodli se požádat m'ba-nagawa-ngo o pomoc. Ti chlapce vyléčili a byli rozhodnuti nechat ho v Dewa'nub – srdci pouště. Ale Mwan'duuranga rozhodla, že chlapec musí jít k lidem, neboť nese poznání.“

„Udělám, co bude správné.“

„Tak, tak. Teď je důležité si dobře odpočinout a nabrat síly. Klidně spi, já budu hlídat.“ S těmi slovy

se otočil zády k ohni a upřel pohled do okolní tmy. Mbuwiwek usnul a po dlouhé době spal klidně.

Poznání druhé

...tak jako oheň uhasne. Přípomínkou nočního návštěvníka byla jen nepatrná hromádka popela. Jinak ani stopa a Mbuwiwek byl opravdu vynikající stopař.

„Jakube! Vstávej!“

Chlapec okamžitě vyskočil na nohy. „Ehm, v noci...“ nevěděl, jak začít. „Byl tu v noci ten starý chlapík. Nebo to byl jen sen?“

„Opravdu tu byl. I když nevím, jak odešel. Prostě se vytratil.“

„Já jen, že by to byl první sen, na který bych si pamatoval. Ale to nic. A co nám chtěl? A kdo to vlastně byl?“

„Nám?“ Elf nevycházel z údivu.

„Jistěže nám,“ odpověděl skoro popuzeně. „Cestujeme snad společně, he? Jsem tu přece, abych si vydělal nějaký ten peníz a mohl splatit dluh. Nebo ne?“

„Vlastně máš pravdu. Musíme se dostat do Daine.“

„Proč tam? Tam přece jsou stíny!“

„Tak pomalu. Za prvé: když mi Kronikář řekne: „je třeba“, nikdy se neptám, proč. Za druhé: teprve v Daine se rozhodne, co bude dál. Za třetí: stíny?“

„Pchá! Ty že jsi jeden z těch horských elfů?! Stíny,“ nasadil výraz dospělého, který vysvětluje naprosto jednoduchou věc dítěti a ten prcek to pořád nechce pochopit! „Stíny, drahý příteli, jsou bytosti z jiných světů. Je důležité se jim vyhýbat nebo mít neuvěřitelné štěstí.“

Mbuwiwek chytil chlapce za klopy a už podruhé se mu zpřímá podíval do očí: „Milý mladý příteli,“ cedil mezi zuby, „až se s nimi potkáš ty, již nebudeš muset mít strach.“ Pustil chlapce na zem. „V Daine jsou ty tvé stíny plně pod kontrolou subotamských mnichů. Mají je tam zavřené a dobře hlídané v podzemních kobkách. Cvičí na nich své dovednosti.“

Sbal se a jedeme.“

„A už víš, proč vám lidi pořád nemůžou přijít na jméno?“ Ptal se, ale spíš pro sebe Jakub. „Jestli jste všichni takhle nepříjemní a takovýhle netykavky, pak se nemůžete vůbec divit. Pak je jenom dobře, že jedny jste v poušti, druhý ve hvozdu a ten zbytek je vás tak málo, že o vás nikdo neví.“

„Přestaň brblat a nasedej.“

Vyrazili směrem k jihu. Když se slunce vyhouplo nad vrcholky Zelanských vrchů, měli již Holé Mučany za sebou. Směřovali stále na západ, takže po dvou hodinách jízdy byli u řeky.

„Ale tohle je přece Duren! A Daine, pokud tedy vím, je někde v horách! Takže jsme se netrefili na správnou stranu?“ Ptal se poněkud jízlivě.

„Kde je tady přívoz?“

„Kus proti proudu převozničí mlynář Ivar Kapsa. Ale, co budeme dělat na druhý straně?“

„Ty jsi to řekl. Já tam snad ani nechtěl.“ Odpověděl poněkud jízlivě elf.

Jeli mlčky. Elf chlapce vyloženě přehlížel. Převozník je po chvílce dohadování naložil. Ivar byl pěkný morous, ale když Mbuwiwek přidal ještě nějaké drobné, celou cestu spolu družně rozmlouvali. Rozloučili se a vyrazili. „Přijďte zas!“ Volal za nimi převozník.

Za chvíli tu budeme, odpověděl pro sebe elf. Ještě nebylo polodne, když měli na dohled statek.

„Ale to je Špirisův statek.“

„To jsem rád, že jsme trefili tu správnou stranu,“ odpověděl s úsměškem elf.

„Já tam ale nepůjdu. Víím, že jsem vás rozčílil a asi jsem se nechoval, jak bych měl. Ale zpátky na statek nejdu. Nezůstanu tam.“

„Máš pravdu. Nechoval jsi se správně. Ale na statek musíš. Nebo jsi opravdu jen zloděj? To bych tě asi musel odevzdat spravedlnosti.“

„Zloděj nejsem a vy to víte!“

„Tak běž na statek, vrať co sis půjčil, a s hospodářem se dohodni, aby ti vyplatil peníze, které sis vydělal.“ A plácl chlapcova koně přes zadek. Ten se rozeběhl rovnou na statek. Elf pomalu jel za ním.

Vjel do vrat právě ve chvíli, kdy se chlapec dohadoval se statkářem o penězích. Nevypadalo to zrovna na vyjednávání sobě rovných, protože chlapec se krčil před očekávanou ranou holí. „Tak to by snad stačilo,“ řekl elf svým klidným a vyrovnaným hlasem. Napřažená ruka s holí se zastavila. Ale jen na chvíli. Pak hůl dopadla na chlapcova záda. „Tady máš odměnu, kterou zasloužíš!“

„A ty chceš co?“ Vyštěkl opilecky ochraptěným hlasem elfa. Špiris byl opilec od pohledu. Prasečí očka mdle vykukovalo zpod hustého obočí. Obličej s brunátnými tvářemi vévodil napuchlý červený nos jak bambule. Jeho postoj a pohyby byly těžkopádné a občas se i zapotácel.

„Nepůjdeme, hospodáři, raději dovnitř?“

„Tebe do domu nechci,“ odplivl si opilec. Na to elf seskočil z koně a během mžiku byl u něho.

„Tak mi tedy řekni,“ téměř mu šeptal do ucha, „co tě to asi tlačí do břicha.“

„Nepůjdu s tebou dovnitř, protože ti nevěřím!“

„Hej, co to má znamenat!“ Na zápraží stála atraktivní energická žena a vyzývavým pohledem jakoby elfa pobízela: Udělej to! „Kdo jste a co chcete?“

„Jsem Mbuwiwek a přišel jsem si popovídat, ale tady s hospodářem není rozumná řeč.“

„To máte pravdu. Nechte ho být a pojd'te sem. Se mnou bude řeč jistě rozumnější.“

„Ty zůstaň tady a pokus se nedostat do maléru.“

Po obědě osedlali ještě i chlapcova koně a vyrazili. „Tak děkuji a buďte s bohem.“

„Vy také,“ odpověděla selka se smutkem v hlase.

Převozník vypadal mile překvapen, když je znovu viděl. „Přijďte zas!“ Volal za nimi, ale to už se za nimi zvedal oblak prachu na cestě k Rilondu.

Chlapec byl nesmírně zvědavý. „Co jste tam s paní dělali?“

„Znovu se neptáš správně. A šetři dech, do večera musíme překročit Mlžnou, nebo raději Železný potok.“

Ač nerad, musel Mbuwiwek uznat, že jízda po upravené cestě bude rychlejší než se proplétat hustou vegetací lesů Zelanských vrchů. Jen doufal, že kupecké karavany jsou ještě jižněji, u Velkého Trhu.

„Kdo byl ten stařík v noci?“ Nadala Jakobovi zvědavost.

„Řekl jsem, abys šetřil dechem. Tak se podle toho řid!“ Odsekl elf. Věděl, že s chlapcem budou jen obtíže. Ale musel ho dostat do Daine, takže nebylo vyhnutí. Nevyhledával společnost lidí, ale snažil se s tím bojovat. Několik století života v Nedostupných horách učinilo z Horských elfů opravdové samotáře. Ale... Znovu se uzavíral do sebe, pohlcovaly ho myšlenky na budoucnost. Ne svou, ale všech mto-nagawa-ngo.

Z myšlenek ho vytrhl Jakub. „Tohle je Rilond?“ Ptal se a oči měl rozzářené očekáváním všeho nového. Město, skutečné město!

„Ano. To je Rilond. Musíme tam jít, ale jen něco vyzvednu. Žádné zdržování. Kdybych nemusel, vyhnul bych se mu. Ale není zbylí. Koukej se držet pořád u mě. Jinak se asi ztratíš a pak se starej o sebe sám!“ Snažil se chlapce vystrašit, ale nebyl si vůbec jistý, zda se mu to podařilo.

Vjeli do Rilondu a elf je nekratší cestou směřoval do Ďolíku. Vše, co chlapec viděl, všechny ty křivolaké uličky, domky namačkané jeden na druhý, krámeček vedle krámků, spousta vůní a pachů bylin a kdo ví čeho, všechny ty krásné ženy oblečené jen napůl a jaksi nedbale, to vše pro elfa nic neznamenalo. Kdyby nemusel, nešel by sem. Ale proč? Tamhle je nějaký shluk lidí. Copak se to tam děje? Najednou ho někdo zatahl za rukáv. Jakub se strašně vylekal. „Nemáš dávat pozor, aby ses ode mě nevzdálil?“

„To jo, ale tamhle se něco děje. Nejedem se tam podívat?“

„Nejspíš nějaká rvačka nebo kohoutí zápas. Kdybys chtěl být všude, kde se něco děje, musel by ses roztrhat na kusy. A teď už opravdu dávej pozor, nebo si tě přivážu do vleku.“

Chlapec si teď dával větší pozor, ale jeho nadšení z města ho neopouštělo. Projížděli uličkou, kde byl krámeček na krámků. Podle vývěsních štítů tady prodávali asi všechno. Zbraně, zbroj, byliny, keramiku.

Byli tu dráteníci, platnění, hrnčíři, a zase ty krásné ženy. Nikdy jsem si nevšiml, že ženy jsou tak pěkné. Jistě, naše paní byla krásná, ale nikdy po mě nekoukala tak, jako tahle děvčata.

„Jakube! Zavři pusu a dávej pozor na cestu.“

„Co je v támhle té velké budově?“

„Městské lázně. Alespoň tak tomu říkají měšťané doma před svými ženami.“ Něco ho napadlo. „Umíš číst?“

„Teď nevím. Nezkoušel jsem to. Ale dřív? Možná. Nevím.“

„Jedeme do krámku vedle lázní. Budeš na mě čekat venku a hlídat koně. Nehneš se z místa. Jinak se opravdu rozzlobím!“

„Ale jistě.“

Dorazili ke krámku, odkud snad celé město získávalo své vůně. Alespoň to si myslel Jakub. Ke svému velkému překvapení četl na vývěsním štítu 'URSUS – vonné esence'.

„Hej, asi opravdu umím číst. Jestli tohle,“ ukázal prstem, „Ursus, pak to opravdu dovedu.“

„To je překvapení! Ale teď se odtud nehni na krok!“

Náhle svět získal jiný rozměr. Všechny ty čáry a čárky najednou dávaly smysl. Jak jen se to stalo. Prostě jsem se na to soustředil a bylo to. Jen se dobře soustředit!

Elf vzal za kliku. Nic se nestalo. Zat'ukal na okno jakýsi divný rytmus a po chvílce se otevřely dveře. V nich stála krásná žena. Vysoká skoro jako elf, černé vlasy na ramena rámovaly trochu protáhlý obličej. Z něj vystupoval výrazný nos nad překrásnými plnými rty. Usmála se na chlapce a odhalila tím bělostné zuby. V tmavých očích jí hrála veselá jiskra. Přes pevná ramena měla přehozený lehký modrý hedvábný plášť sepnutý nad hlubokým výstřihem své kožené šněrovací kazajky zlatou, bohatě vyřezávanou sponou. Přílehlé kalhoty ještě zvýrazňovaly dlouhé a štíhlé nohy obuté do šněrovacích jezdeckých bot.

„Jakube, zavři pusu. Tohle je Ursus.“ Chlapec zčervenal a sklopil oči.

„Moc pěkný chlapec. Ten je pro mě?“ Hlas, tak jasný a veselý, protkaný smíchem. Je opravdu krásná!

„Ale no tak. Nech toho. Máš?“

„Jistě. Pojd'te dovnitř.“

Jakub se hrnul do dveří. „Hlídáš koně. Neboj, hned jedeme.“ Jemně, leč důrazně odstrčil elf chlapce.

Najednou cvakl zámek a elf stál vedle chlapce. Ten se smutně otočil ke dveřím.

„Jen tě chtěla pozlobit. To dělá s každým. Ale opravdu ses jí líbil. Jedeme. Už tak jsme ztratili dost času.“ Nasedli a vyrazili.

Znovu jeli na sever po kupecké cestě mezi Krazem a Velkým trhem. V podvečer skutečně překročili Mlžnou. Pokračovali však dál, protože do Daine bylo ještě dva dny cesty. Když všechno půjde dobře. Už byla tma, když zastavili k nocování u Železného potoka.

„Chtěl bych se na něco zeptat.“

„Můžeš na cokoli. Ale teď ne. Tady,“ podával chlapci malou truhličku, „tohle je tvoje. Dala mi to Špirisova žena. Prý to patří tobě, protože s tím tě přivezl Vozouta. Klíček je tady. Prý to nikdo neotevřel. Ursus řekla, že zámek chrání slabý magický náboj a truhlička je pravděpodobně stejně zajištěna i proti hrubému násilí. Určitě někdo zkusil dostat se dovnitř, ale nepovedlo se mu to.“

Jakub jemně truhličkou zatřásl. Něco tam bylo, cítil nárazy o stěnu, ale nevydávalo to žádný zvuk. Vůbec žádný. Vzal klíček a opatrně ho vsunul do zámku. Nic. Pomalu otočil, cítil jak zámek povoluje, ale neslyšel žádné cvaknutí. Opatrně odklopil víko. Z truhličky byla cítit slabá vůně, kterou chlapec neznal. Zběžně prohlédl obsah. Pár svitků, tři plné flakónky, malý kulatý obrázek šťastné rodinky. Drobný zlatý přívěšek ve tvaru letícího orla na zlatém řetízků. Měsíc s několika mincemi. „To je opravdu moje?“

„Jistě. Ještě jsme se dohodli, že za práci na statku si necháš koně se vším všudy, a oni tě nebudou brát jako zloděje. A ještě tady máš něco ode mě.“ Chlapec vzal do ruky plochý balíček, ale ve tmě nepoznal, co to je. „Je to kniha. Jediná, kterou jsem u Ursus mohl sehnat. Teď bys měl jít spát. Ráno musíme vstát brzo.“

„Chtěl bych vědět něco o tom staříkovi. Říkal jste, že je to elf.“

„Je to elf. Starý a velice, opravdu velice moudrý muž. Ale teď bys měl spát.“ Mbuwiwek se nechtěl zaplétat do hovoru o svých 'příbuzných'. Vždy se při tom cítil zvláště, tak trochu provinile.

„Ale elfové přeci nestárnou. Nikdo nikdy neviděl starého elfa.“

„Nemáš tak docela pravdu. Všichni a všechno na světě stárne. Ale na elfovi to není poznat. Jen poslední rok svého života, kdy se odebereme do ústraní, aby nás nikdo nerušil, jsme den ode dne viditelně starší. Proto taky si lidé myslí, že elfové nestárnou.“ Při těch slovech mu to teprve došlo.

„Takže Kronikář umírá?“ Vlastně nechtěně chlapec vpálil tuhle drsnou pravdu. Mbuwiwek se divil, že na to nepřišel hned sám.

„Ano. Nejspíš ano. A teď spi.“

„Dobrou.“ Zabalil se do své přikrývky, hlavu opřel o své sedlo a hned usnul. Elf se taky uložil, ale spal jen napůl. Zná totiž překvapení, která se ukrývají ve tmě. A o žádné nestojí.

Poznání třetí

...stejně jako oheň uhasne... ta slova se mu vracela.

„Dobré ráno, Jakube..“

„Dobré. Dnes v noci tu nikdo nebyl? Já jen, že s vámi je každou chvíli o překvapení postaráno.“

„S tebou to není o nic horší.“ Oba se srdečně zasmáli.

„Tohle je vaše,“ podával chlapec minci elfovi. Ten na něj udiveně koukal. „Nebo je to málo? To je ten dluh z hospody.“

„Vždyť to říkám. Nuda je ta tam.“ Vzal peníz do ruky a upřeně se zadíval na chlapce. „Takže dluh je splacen, můžeš jít. Nic mi nedlužíš. Tak co?“

„Moc rád bych s vámi zůstal. Budu se snažit nebýt na obtíž a něco se naučit. Jestli mě teda vezmete.“

„Asi nejsi tak beznadějný, jak jsi vypadal ještě včera.“ A po krátkém zaváhání dodal. „Ale žádné vy a vám. Říkej mi Mbu. Platí?“

„Tak snad abychom se dali na cestu, ne?“

„Čeká nás ještě asi pětadesát mil po téhle cestě a pak budeme muset jet přímo do hor. Zrovna není období cest kupeckých karavan, takže cesta by měla být, tak říkajíc lapkuprostá.“

„A dál?“

„Co dál?“

„Co nás čeká dál?“

„To poznáme, až to potkáme. Ale jistě nás čeká Daine.“

Nasadili pravidelný klus, aby zbytečně neštvali koně. Ti naštěstí vypadali, že je běh vyloženě těší. Dlouhé ticho trochu neohrabaně přerušil Mbuwiwek. „Ehm. Čím bys chtěl být? Co bys chtěl v životě dělat?“

„Chtěl bych asi pomáhat lidem. Jako ty.“

Elf se usmál. „Víš, neber to nijak špatně, ale já vlastně lidem nepomáhám. Záleží mi na něčem jiném. Mám svůj úkol a ten se snažím splnit. To, že jsi tady se mnou, je jen shoda náhod.“

„Ale pomohl jsi mi přece!“

„Shoda náhod, povídám.“

„A co ta truhlička?“

„Náhoda. Zeptal jsem se, jestli jsi náhodou neměl něco s sebou a selka si jakoby náhodou vzpomněla.“

„Ale stejně jsi mi pomohl. Nebo bych chtěl cestovat. Asi bych ale určitě nechtěl být sedlák. Když si vzpomenu na Špirise, tak mi běhá mráz po zádech.“

„A co peníze? Ty bys nechtěl?“

„Kdo by nechtěl? Leda nějaký hlupák!“

„Třeba já netoužím po penězích. Vše, na co bych potřeboval peníze, seženu v Rilundu nebo jinde

výměnou. Peníze na cesty jsou dobré jen jako lákadlo pro lapky.“

„Tak dobrá. A čím bys chtěl být ty?“

„Tím, kým jsem. Chtěl bych být lepším m'to-nagawa-ngo než doposud. Chtěl bych udělat něco pro ostatní Horské elfy. Ale nevím co. Ale dost řečí, je třeba sjet z cesty a pak už to bude opravdu záležet na mě, jestli najdeme Daine.“

Třetí den cesty hustým porostem Zelanských vrchů opravdu stanuli na úpatí kopce, na jejímž vrcholu byl Sedmý klášter Subotamu – Daine. Na nádvoří původně arvedanského kláštera, který byl za vydatné pomoci trpaslíků vytržen z moci živlů, zůstali stát. Hned k nim přistoupil mladý mnich a ukázal jim cestu, kam potřebovali. Koně odvedl k ostatním zvířatům do stáje a zaopatřil je.

„Kdo je Iskalon?“ Ptal se Jakub a jeho hlas znásobený ozvěnou zněl v chrámové chodbě až příliš hlučně.

„Iskalon je visítár, Harold z Coreanu. Je jednou z vůdčích osobností Subotamu. Visítár znamená vědoucí.“

„To on pozná, co mám ukryté v hlavě?“

„Tím si nejsem jistý. On je vědoucí v celkem jiném oboru, tak říkají.“

Zastavil je mnich. „Co si přejete?“

„Potřebujeme mluvit s Mistrem Iskalonem.“

„Smím vědět proč?“

„Jestli to smíš vědět, ať posoudí visítár.“

„Počkejte chvíli zde.“ Zmizel za velkými dveřmi. Netrvalo dlouho a pozval je dovnitř.

„Dobrý den, mistře. Jsem Mbuwiwek, mto-nagawa-ngo. Bylo mi řečeno, že tohoto chlapce mám dovést sem. Je tedy zde a mne zajímá, mám-li se zdržet nebo mohu-li pokračovat.“

„Děkuji, milý Mbu. Věřím, že zjistíme, proč je pro nás tento mladík tak důležitý. Ale snad tvůj úkol snese ještě nepatrné zdržení. V klidu si odpočinout uvnitř našeho kláštera a dobře se najíst. To je tvá odměna. A prosím, neodmítej.“

„Velmi rád využiji tvé nabídky.“

„Teď je nutné vyzvědět všechno o tomto chlapi. Posad'te se přeci a řekněte všechno, co víte.“

S vyprávěním začal Jakub. Netrvalo dlouho a řekl všechno, co věděl. Mbuwiwek přidal ještě všechno, co věděl od Kronikáře a co sám vyzoroval. Noc strávili ve stáji u koní. Časně ráno pro ně přišel mnich, který je odvedl znovu do visítárovi pracovny, kde na ně čekalo šest, na první pohled velmi starých mnichů. Všichni seděli v půlkruhu u krbu, kde vesele praskal oheň a příjemně ohříval jinak studené zdi kláštera. Někteří dokonce vypadají, že je sem museli přinést', pomyslel si Jakub.

„Proč se s tím vůbec zabýváme, pošleme ho pryč. Vždyť ani nevíme, proč má být zrovna tady,“ promluvil hlas. Ano, byl to opravdu jen ten sluchový vjem, který Jakub postřehl.

„Nese přeci poznání,“ lehce oponoval jiný hlas.

„Jaképak poznání může být v té jeho dětské mysli?“ Nedal se první.

„Ale no tak, bratři,“ přerušil hlasy Iskalon. „Musím přiznat, že nevíme o tobě nic víc, než co jsem včera slyšel od vás. Proto tebe, milý Mbu, ještě musím zdržet od tvého úkolu. Potřebujeme vědět, jaké tajemství nese chlapec. Musíme ho dostat do Sintaru ke kněžkám Sirril. Jen ony totiž dokážou nahlédnout do každé mysli. Půjde s vámi ještě bratr Festin. Má téměř všechny znalosti a schopnosti subotamských mnichů a jen pár drobností mu brání v dokonalosti. Platí ale za nejschopnějšího, kterého mohu nyní mohu na krátkou dobu uvolnit. Ponese také doporučující listiny, jež vám usnadní vstup do města. Starosta je nám dlužen za jistou drobnost, takže vám odpadá alespoň tato starost. Tak prosím již nemeškejte. Koně na cestu máte připravené. Šťastnou cestu.“ Nečekal na odpověď, jen se otočil a přidal se k sedícím starcům.

Jen byli za branami Daine, Festin jim podrobně popsal, co je čeká. Nejdřív kopcovitým terénem Zelanských vrchů do Dlouhého průsmyku, přes Železné doly Velkou rovinu do Sintaru. Celkem asi sto sedmdesát tarských mil. „Počítám, že nejpozději zítra za poledne bychom měli být před branami města.“

„Počkej! Proč tarských mil? U nás, tedy na statku, ve Velkém trhu, v Lupačově hospodě, tam všude všichni počítali vodní míli!“

„No nejspíš to nebude přesné vysvětlení, ale jisté je, že vodní míle je podstatně delší. Snad proto, aby námořníkům nepřipadala plavba tak daleká. Od nich ji pak převzali všichni tihle vykukové.“

„Promiň, ale proč s námi jedeš?“ zeptal se Festina přímo Mbuwiwek. A hned dodal: „Kromě toho, co nám řekl visítár.“

„Tou drobností, za kterou je nám dlužen starosta, byla bruxa, která pomalu začínala pronikat ze Žebráckého Sintaru na vnitřní stranu hradeb. A takovou nepříjemnost si starosta nemohl dovolit. Řekl jsem, že je nám dlužen, ale ani by nám nemusel říkat. My věděli, co máme dělat. Nechat tady jen tak pobíhat tuhle dámu ze stínového světa není dobrý nápad. Tak jsem se s ní utkal a kdo zvítězil je asi dost zřejmé. A mimo to je cestování se subotamským mnichem tak nějak jednodušší.“

„Nešlo mi o prověřování tvých schopností, jen nerad cestuji s cizími lidmi. Navíc s takovými, kteří vlastně dělají mou práci. To bych pak mohl být docela k nepotřebě.“ Elfův hlas byl naprosto bezbarvý. Zněl jako hlas výběřčího daní, který oznamuje, že zase dlužíte. Jakubovi se samovolně začaly ježít vlasy na zátylku. Nebezpečí je velmi blízko. Znal elfa jen trochu, ale tuhle pózu už zažil. Mnich však nepadl, že by si něčeho všiml. Odpovídal stejně věcně. To bylo pro chlapce nepříjemné zjištění.

„Myslíš, že jsi k nepotřebě, když někdo ukáže prstem a jasně ti ukáže směr, kudy se vydat? Nebuď směšný!“ Tak to už opravdu přehnal, teď se strhne mela. „Ty, Mbuwiwek, jeden z horských elfů má poslouchat mnicha subotamu? Nemusí, ale pak by se choval jako hlupák!“

Vím, že jsi opravdu zcestovalý, ale věř, prosím, že cestu mezi Daine a Sintarem znám opravdu lépe. A jestli upadáš v pochybnosti kvůli své důležitosti na této cestě, pak by sis měl uvědomit, že já vím, jak se vypořádat s bruxou, ozogorou, baziliškem, měňavcem a jim podobnými. Ale ty tu jsi kvůli tomu, aby sis poradil se všemi pozemskými nepřáteli – a jen bohové vědí, kolik jich můžeme potkat. Měl bys nás varovat před všemi pastmi a ochránit nás všechny! A to na cestě tam i zpět!“

Jakub nevěděl, je-li zklamaný nebo vlastně spokojený. Žádná živelná pohroma se nekonala. Nikdo nikoho nezabil ani nepraštil, nikde nevybuchují magické ohně. Prostě si jen popovídali. Svět dospělých je někdy opravdový blázinec.

Poznání čtvrté

...a stejně jako oheň uhasne...znovu se mu vracela ta slova! Tolik pravdivá slova! Festin byl sice mnich, jeden ze Subotamu, tak by jeden myslel, že bude bez předsudků. Jenže na Taru přišel z Lendoru. Nenarodil se tu, proto předsudky v něm byly zakořeněny hodně hluboko. Byl především člověk a cestovat s temným elfem mu nebylo po chuti, ale dostal úkol od visítára a proti tomu nebylo odvolání. Tak mohl Mbuwiwek během dvou dnů poznat pravý význam slov Kronikáře na vlastní kůži. Mezi nimi se vytvořilo sotva patrné pouto důvěry. Nelze říci, že se z nich stali přátelé, ale věřili, že se mohou spolehnout jeden na druhého.

Cesta do Sintaru uběhla až neuvěřitelně rychle. Jediná vzrušující příhoda byla výměna názorů hned na začátku cesty. Celou dobu mu Festin vyprávěl o subotamských mniších, o ztracených kláštrech, o životě v Daine. Chlapec byl zvědavý na kněžky Sirril. Tak mu tedy řekli, co věděli. Že právě ony dovedou číst ve snech, napravit špatné spaní a snad dokážou proniknout do jeho zastřené mysli. Nebylo tedy divu, že Jakubovi připadala cesta krátká. Na začátku měl nepříjemný pocit, že ti dva se nesnesou ani minutu, ale ten pocit se nyní zdál být velice mlhavý, když viděl, jak se jejich vztah změnil.

Opravdu ještě nebylo poledne, když stáli před branami města. Díky doporučujícímu dopisu je stráž u brány neobtěžovala, jak to Jakub pozoroval u několika formanů před nimi. Každý z nich musel sáhnout do měšce, jinak neměl šanci dostat se dovnitř. Oni ne. Jen Mbuwiwek si znovu přetáhl kápi, aby nebudil zbytečnou pozornost. Festin je dovedl nejkratší cestou ke chrámu Sirril. „Tady je to na tobě,“ řekl elfovi, když vstoupili dovnitř. Okamžitě se ponořili do šera, které se vzhledem k jasnému slunečnému dni venku zdálo být hustou tmou. Zároveň je pohltily vsudypřítomný šepot a zvláštní, rytmické polohlasné recitace. Uvnitř potkali několik lidí, kteří se polohlasem modlili a prosili o vyslyšení.

Zastavili se u zповědnice. Otevřela se špehýrka a jemný ženský hlas je vyzval, aby přednesli svou žádost. Oba dospěle předstihl Jakub, který jen řekl, že je posílá Iskalon a s čím. „Počkejte, prosím, chvíli“ a špehýrka se zavřela. Po několika minutách se otevřela dvířka a vyšla z nich žena, v chrámové tmě téměř neviditelná.

„Jsem Jasika. Řekněte mi, prosím, ještě jednou, co vás přivádí k Paní hvězd.“ Mluvila velmi příjemným, tlumeným hlasem. Ani elf nemluvil hlasitě. Prostě jim to všem připadalo nepatřičné. Když řekl všechno potřebné a předal dopis od visitara zavládlo znovu ticho. Nebylo ale plné napětí a nervozity, naopak velmi příjemné až relaxační. „Nabízím vám pohodlí našeho chrámu. Chlapce však musím vzít s sebou, aby mohl být váš úkol úspěšně dokončen. Prosím, počkejte zde,“ a vzala chlapce za ruku, prošla s ním zpět dveřmi zповědnice. Jen za nimi zaklaply, staly se pouhou součástí stěny. Jedině velice bystrý pozorovatel by je dokázal objevit.

Elf a mnich osaměli. Così je nutilo k hovoru, ale nedokázali myšlenky převést na slova. Posvátný šepot modliteb na ně působil jako klíč, který odemýká zámky dveří komnat ukrytých hluboko v jejich myslích. Oba se ponořili do svých úvah a myšlenek, plánů a vzpomínek. Všechny byly dávno zapomenuté nebo potlačované a najednou vypluly na povrch jasné a čerstvé, že se zdálo být naprosto nepochopitelné, jak mohly zůstat zastrčené a neřešené. Festin znovu viděl ten svůj dětský sen, ve kterém byl hrdinou, bojoval s nestvůrami a vítězil. Viděl všechny bytosti stínového světa, jak před ním prchají a opouštějí ruiny prastaré stavby trčící z holé skály k nebesům jako varovně zvednutý prst. Ve snu byl on sám starý, jako Iskalon nyní, ale byl spokojený. Dalo by se říct, že byl šťastný. Znovu slyšel ta slova: „Budeš to ty, který zví tajemství Ibanu. První ze Subotamu.“ Nepochyboval. Věděl, že to tak bude.

I Mbuwiwek viděl své dětství. Vzpomínal na matku, přemýšlel, proč vlastně od ní odešel. Musel. Neměl stání. Vyhnal ho neklid, stále se vracějící sen, ve kterém viděl opuštěná obydlí horských elfů. Ty vyhaslé ohně, poházené věci, rezavé zbraně. Mrtvá těla starců. Žádné děti. A sebe. Stál tam a upřeně hleděl do prázdných očí mrtvých. Nemohl ten pohled vydržet. Bylo mu jasné, že musí něco udělat. Nemohl nečině přihlížet. Věděl, že ho čeká dlouhá cesta. Svůj cíl znal, ale nevěděl, jestli ho dosáhne. Zprvu utíkal pryč. Jedno kam, hlavně daleko. Jednoho dne si uvědomil, že před svými myšlenkami neunikne. Tu noc, kdy to pochopil, měl sen. Přišel k němu Kronikář a řekl: „Mbu, je na tobě, kterým směrem se m' to-nagawa-ngo vydají. Do zapomnění – pomalého, ale úplného. Zůstane na nás jen vzpomínka jako na zrádce, kteří tenkrát utekli. Nebo jednou budou temní elfové uznávaní a vážení. Je to na tobě Mbu. A nejen na tobě. Stále více nás touží zasednout ke společnému krbu. Jen prostě někteří neznají cestu a proto ji jiní hledají. Najdi ten správný směr a ukaž ho ostatním, Mbu!“ Najednou začal pochybovat, že to byl sen. Vzpomínky na nedávnou nečekanou noční návštěvu byly příliš živé. Kdy to byl sen a kdy skutečnost? Dětský sen a noční setkání před několika dny. A znovu tu byl Kronikář. Prastarý elf! Přemýšlel, jak se zhostil svého úkolu. Ale nedokázal rozlišit, zda již minul rozcestí určené v čase a po které cestě se vydal on a s ním všichni m' to-nagawa-ngo.

„Raději bychom měli jít ven, něco pojíst a tak.“ Navrhl tiše elf. Vytratil se tedy do příjemného slunečného jarního odpoledne.

„Znám tady jedno vhodné místo. Spíš než hospoda je to ale jídelna. Skvěle tam vaří a je tam opravdu příjemné prostředí. 'Dobrá míra' patří jistému Mořici Šťovíkovi a je jen pár ulic odtud. Pokud ale bys trval na pořádném korbelu piva, pak by bylo nejlepší jít na náměstí Seliackých trpaslíků. Tam je ta pravá trpasličí putyka.“

„Bez toho se obejdu. Raději ten klid.“

„I já.“

Nespěchali. Stále byli prostoupeni klidem chrámu. Míjeli kolemjdoucí a ani si nevšimli zkoumavých pohledů. Ve všech byla otázka nebo spíš překvapivé zjištění, že subotamský mnich se tady, v jejich městě, prochází s elfem. Ale úcta k mnichovi nepovolila nijak projevit zášť, kterou lidé k temným elfům chovají. Byli již téměř u vchodu do 'Dobré míry', když je z jejich nevšimavosti vyburcoval poděšený křik lidí a údery kovu na kov. Okamžitě se v nich probudily instinkty bojovníků a adrenalin nabudil jejich smysly na nejvyšší možnou míru. Těch třicet metrů překonali neuvěřitelně rychle. Zastavili na rohu a elf obezřetně obhlédl situaci.

„Bohové!“ Do jediného slova se mu podařilo shrnout hrůznou podívanou, která se mu naskytlá. „Je tu problém a musíme si pospíšet, než se stane ještě větší neštěstí. Není čas. Sežeň nějaké lučišníky! Ale

dobré! Jasný? Na střechy domů tady nahoře. Hned!“ Způsob řeči a tón hlasu prostě nedovolil žádné připomínky. Mbuwiwek pomalu vykročil za roh. „Dělej!“ popohnal Festina k činu. Sám opatrně vykročil do ulice, směrem k nebezpečí. Letmo přelétl místo boje. Na zemi v kalužích krve leželo několik zhroucených postav. Elf se zhrozil, když na dlažbě mezi jinými zahlédl mrtvolu ženy. To ho však nyní nemohlo rozptýlit. Plně se soustředil na urostlého protivníka. Tomu se právě stěží bránili tři příslušníci městské hlídky. Mohutné paže útočnicka svíraly obouručný meč, který každým úderem zatlačoval obránce do nevýhodného postavení. Každý úder srážel členy hlídky do kolen a ti již znatelně umdlávali. Nedokázali se účinně bránit. Jejich reakce byly pomalejší, takže se blížilo nevyhnutelné. Právě ve chvíli, kdy Mbu tasil svůj meč, rozpoltil útočnick lebku jednoho z hlídky a hned se hotovil k dalšímu smrtícímu úderu. Elf na něho zavolal.

Až doposud byl k elfovi otočen zády, takže Mbu nemohl být připraven na pohled, který ho téměř ochromil. Jen díky obrovské sebekázní se ovládl a připravil se k boji. Útočnick na něho vyrazil ve výru bojového šílenství. Červeně planoucí zorničky se do něho vpíjely z rudě tetovaného obličeje a jakoby mu ubíraly sílu. Tetování se snad pohybovalo a měnilo tvary! Elf zůstal na okamžik jako přikováň. Z ohromení ho vytrhl těžký střet jejich mečů. Mbu musel rychle uhýbat a snažil se odlákat pozornost od raněných strážných. Když se dostali do přiměřeně bezpečné vzdálenosti provedl nečekaný výpad. Tetovaný protivník byl lehce zraněn na noze, ale zjevně si toho nevšímal. Ba právě naopak. Útočil ještě intenzivněji s nezměněnou silou. Jen jednou se elf pokusil protivníkům úder odrazit přímo. V tu chvíli mu tíha úderu téměř ochromila celou paži. Zatnul zuby a snažil se rozběsněnému protivníkovi znovu uhýbat. Po chvíli ale začal využívat svou mrštnost proti šílenému bojovému nasazení berserka. Několikrát se mu podařilo nepříteli zasáhnout, ale vždy jen lehce. Pak přišel osudný okamžik. Mbu znovu uhýbal před drtivou ranou, ale noha se mu zvrtila v díře v dláždění a mírně zavrával. Nestačil se vyhnout a protivníkům meč ho zasáhl do žeber. Naštěstí jen naplocho, ale síla úderu mu vyrazila dech. A nebyl schopen se nadechnout znovu. Celý bok měl v jednom ohni. Stačil ještě jednou uhnout, ale udělal největší chybu svého života. Při riskantním manévru se otočil k berserkovi zády. Náhle byl sražen nesmírně silným úderem. Pak bylo ticho. Ticho a tma. Zůstala jen bolest a nemožnost se nadechnout.

„Mbu!“ Festinovo volání vlilo do elfova těla novou dávku energie. Pokoušel se postavit, ale nešlo to. Zkusil odpovědět, ale nemohl popadnout dech. „Hej! Pojďte sem! No tak, pomozte mi!“ Volal Festin na hlídku. Zbylí dva členové městské stráže odtáhli tetovanou mrtvolu stranou, takže se elf konečně mohl nadechnout.

Nikdy nevěřil, kolik námahy stojí pozvednout se na lokty, posadit se. Teď si to vychutnal naplno. Očima stále sledoval svého mrtvého protivníka. Z jeho jasně ornamentálně tetovaných zad trčel k nebi dobrý tučet šípů. Konečně se mu podařilo odtrhnout oči od mrtvolky a vděčně se zahleděl do mnichových očí. „Dík.“ A pak se sesunul. Probral se v příjemném prostředí pohodlně natažený. Nic nepoznával. ‚Snad jsem mrtvý a ta protivná bolest konečně přestane‘. Jediné, co ho nutilo vnímat tento svět a paradoxně z něj utíkat byla právě ta bolest, kterou mu způsobil neznámý, a teď už poražený, berserk. A ještě něco ho nenechalo na pochybách, že není mrtví. Hlas Festina, subotamského mnicha. Neslyšel všechno, ale útržky jeho monologu se mu pevně vrývaly do paměti. „...dědeček se musí obracet v hrobě... pomáhám horskému elfovi... takový protivný chlap arogantní... bude dobře. Tak slyšíš, zase bude dobře.“ A mírně s elfem zatřásl, což v něm vyprovokovalo záchvat kašle. Mbu cítil krev. Svou vlastní ve svých ústech! Nikdy si nemyslel, že je neporazitelný, ale vždycky věřil, že své poslání dokončí. Nemohl ho zastavit pomalovaný šílenec rozhánějící lidi ostřím svého bastardu. „Můžete mi přinést horkou vodu?“ A u pasu nahmatl jeden z početných kožených váčků.

„Jak ti je?“

„Už tě někdy přejel volský povoz? Ale naložený!“

„To bych tu asi nebyl,“ začal se usmívat Festin.

„Tak přesně takhle se cítím,“ pokusil se zasmát elf, ale tvář se stáhla do bolestné grimasy.

„Asi jste opravdoví čarodějové, jak mi vykládal dědeček,“ nepřestával se usmívat mnich. „Protože nikdo normální by nepřežil takovou ránu.“

„Taky si myslím, že brzy umřu. A jestli nepřinesou tu horkou vodu, tak určitě.“

„Tady to je pánové,“ a hostinský postavil na stůl opravdu velkou mísu vařící vody na trojnožce a pod ní dal speciálně upravený hořák, který svým plamenem udržoval vodu vroucí.

Elf se potěšeně podíval na Mořice Šťovíka: „Aha. Dobrá míra,“ a koutky mu cukaly v úsměvu. Hospodský se blaženě usmál a pyšně odkráčel, ale jen tak daleko, aby mu nic neuniklo.

„To jsi trefil perfektně. Teď by ti snesl modré z nebe.“

„Jen mě to tak napadlo,“ snažil se bránit elf. Pak si povzdechl, velmi namáhavě si povzdechl a trochu hlasitěji dodal: „Jen kdybych tady měl tu malou odměrku, co jsem nechal v chrámu.“ A významně při tom mrkl na mnicha. Během krátké chvílky tu byl hospodský a nabízel sklenici přiměřené velikosti. „Tedy, pane Šťovíku, vy jste snad jasnovidce!“ Prohlásil obdivně. Hospodský mohl pýchou prasknout, jak se nadýmal. Elf nabral trochu vroucí vody a vhodil do ní špetku koření. Na zkoumavý Festinův pohled vysvětlil, že je to prastará receptura jejich rodu, ale on že tam má přidány byliny z údolí Naia ukata, které mu namíchal jeden z onaqi. „Lépe řečeno je to obráceně. K bylinám od onaqi jsem přidal nějaké vlastní. Ty z Naia ukata zastaví krvácení, ty mé mi pomůžou dostat se zpátky sílu. Jen po nich mám vždycky ukrutný hlad.“

A už tu stál Mořic Šťovík: „Budete si přát menu pro dva?“ Otázku mířil na mnicha, protože elf své přání už vlastně řekl. „Tak to noste,“ odpověděl poněkud unaveně Festin. A jen hospodský odešel, dodal potichu: „Doufám, že tvůj hlad je opravdu ukrutný. Nezapomněl jsi - 'Dobrá míra'?“

„Do rána je ještě dost času. Jasika nám sice nabídla pohostinnost chrámu, ale jistě jí nebude vadit, když se najíme jinde.“ Mbu opravdu pookřál už po prvních doušcích svého lektvaru.

„Mbu,“ začal opatrně mnich, „Nemohl jsem ti pomoci. Kdybych se do toho zapletl, lučištníci by mohli minout. Takhle ho měli v nejlepší pozici.“

„Nic jsem snad neřekl. Nakonec – udělal jsem několik chyb, za které bych si zasloužil nebýt na živu. Ale stihli to v poslední chvíli. Tedy těsně před ní. Děkuji.“

„Neděkuj, to byl tvůj plán.“

„A jak se ti podařilo sehnat za tak krátkou chvíli tolik lidí?“

„Prostě jsem vběhl do domu a začal křičet, že na střeše jsou potřeba střelci. No, stejně tě všichni pozorovali z oken, takže byli vlastně připraveni. A tady střílí téměř každý. A domy mají tak upravené, že se dá na střechu snadno a rychle vylézt a z ní pohodlně a bezpečně střílet. A jen jedni vylezli na střechu, ti odnaproti to viděli a nemohli si to nechat ujít. Tak jich tam bylo za chvíli dost. Tady je Sintar, hraniční město. Tady všichni žijí ve stálé pohotovosti.“

Ale to už se vracel Mořic Šťovík a prohýbal se pod tíhou podnosu, na kterém bylo navrženo takové množství jídla, že by vystačilo pro jednoho na týden. Vše bylo pečlivě upraveno a skvěle nazdobeno. Libá směsice barev a vůní lákala. Mbu se otočil k hostinskému. Ten se ale okamžitě plácnul buclatou rukou do čela: „Já palice. Jistě hned to bude.“ Otočil se na podpatku a rychle zmizel. Za chvíli byl zpět a na tváři blažený úsměv. V jedné ruce nesl dvě křišťálové číše a druhou pečlivě schovával za zády. Číše postavil na stůl, zpod zástěry vytáhl ušmudlanou utěrku a vyleštil s ní zaprášenou láhev. „Mučanské. Archivní. Skvělý ročník pro skvělé okamžiky.“ Slova se z něj valila jako vodopád. Náhle se zarazil: „Jestli tedy můžu nabídnout?“

„S radostí,“ odpověděl nenuceně Festin. „Ale pokud si připijete s námi, bude to ta pravá třešnička na dortu, pane Šťovíku.“

„Tak tedy jen abych neurazil.“ Odpověděl blaženě hostinský.

A pak už jen seděli a vychutnávali každé sousto. Šťovík byl vynikající kuchař. Nebo ho zaměstnával. Když musel hostinský k ostatním hostům, začal mnich vyprávět, co všechno se dozvěděl o tom tajemném tetovaném útočnickovi. Prý nevypadal nijak divoce a nebezpečně, ale to jeho černé tetování prostě nešlo přehlédnout. Proto se za ním lidé otáčeli. Když na něj vyloženě civěli, utrl se na tu nebohou ženu, co že je na něm tak zajímavého. K tomu se zrovna přimíchala hlídka, ať se prý uklidní a nepřivolává na sebe nepříjemnosti. Nebo ho budou muset zavřít. Na to cizinec nic neřekl. Prostě jen tasil meč a zabil tu ženu. Oči se mu podlily krví.

„Ne, tak to není. Nepodlily se mu. On měl jasně červené zorničky. A to tetování nebylo černé, ale červené. Tím jsem si naprosto jistý.“

„Jen říkám, co jsem slyšel. Jakmile zabil tu ženu, začal se chovat jako šílenec.“

„Berserk.“

„Přesně tak. Bylo mu úplně jedno koho, hlavně že může zabít.“ Na chvíli se odmlčel. „Mimochodem byl to skvělý boj. A to jeho tetování je opravdu černé a oči má jako každý jiný. Teda, teď.“

„Jednou, kdysi dávno, jsem o tom slyšel. Ale to bylo hluboko na jihu. Bylo to ale vyprávění 'jednou jeden můj známý slyšel vyprávět', jestli mi rozumíš. Tenkrát ten chlapík vyprávěl, že tihle tetovanci – tak jim říkal – jsou dost zvláštní chlapíci. Abych použil jeho slova: 'Sedí u vedlejšího stolu, v klidu popijí. Když ale slyší někoho se smát, asi myslí, že se směje jemu, rupne mu v kouli, oči mu zčervenají a ty malůvky, co má fakt všude, se jakoby hýbají a mění barvu. Když se pořádně nažhaví, podle barvy tetování bych řek do červena, vylítne a spravedlivě všechny pobije.'“

„Spravedlivě?“

„Ptal jsem se stejně jako ty, Festine. Spravedlivě proto, že pobije opravdu všechny. To je ta spravedlnost, rovnost. Nedělá žádné rozdíly. No a pak se prý uklidní, barvy se mu vrátí do původního odstínu a je schopný si sednout a dopít.“

„Ale co je to za lidi? A kde se berou?“

„Ten chlapík tvrdil, ale moc bych za to nedal, že jsou to stoupenci Ndangawy. Ale co by dělal v Sintaru?“

„Tak to je tedy pořádný problém,“ nenásilně se jim vložil do hovoru Šťovík. „Pánové prominou, ale můj bratranec Amadeo, víte on není tak nějak typickou postavou naší rodiny. Hubený, neposeda, dost pije a hlavně se cítí být 'dobrodruh'. Ha! V naší rodině! Ale to jsem nechtěl. Tak tedy Amadeo mi vyprávěl, že se jednou nějakou dlouhou řadou shod náhod ocitl na konci souboje právě takhle tetovaného šilence. Prý ale okolo něho byla velká hromada mrtvol. Tak tedy nakonec ji také střelili. Řekl jsem ji? Ano nepletu se, prý to byla žena! A prý jaká! Ale to nic. Prostě bratranec Amadeo tvrdil, že tu zabitou museli spálit. Protože jinak se z ní uvolní nějaká ta stvůra a všichni ti mrtví zemřeli zbytečně. Protože prý si najde jiného vyznavače Ndangawy a ten ji při nějakém šíleném rituálu přijme za vlastní. Prý s ní splyne, nebo co. Víte, jsem jen obyčejný člověk...“

„Ale neobyčejný kuchař!“ Skočili mu do řeči téměř zároveň.

„Děkuji pánové. Sice jsem obyčejný člověk a můj bratranec je trochu podivín, ale raději bych šel zařídít tu hranici pro toho tetovance, kdyby se pánové neurazili.“

„Jen klidně běžte. A až se vrátíte, nemusíte nám hned vyprávět, jak to dopadlo. Víte nebyl by to ten pravý moučník, po tomto skvělém menu.“

„Moučník! Já palice, hned to zařídím a pak půjdu ven. Zatím,“ pozvedl obočí a rychle odešel. Asi za hodinu, dvě už ho ale znovu viděli pobíhat mezi hosty.

Tak se jim při dobrém jídle a konečně klidném prostředí Dobré míry odpoledne přehouplo do večera.

„Měli bychom jít zjistit, co je s Jakubem. Hej, pane Šťovíku! Budeme platit.“

Hostinský okamžitě přispěchal, ve tváři výraz největšího rozhořčení: „To nepřipadá v úvahu. Byli jste mými hosty a pokud vám chutnalo, můžete protislužbou blahorečit naši kuchyni na cestách.“

„To budeme, ale...“

„Jsem rád, že se vám u nás líbí. Až přijdete příště, mohlo by se to obejít bez té bojůvky. Jinak jsem velmi rád, že jsem vás poznal, ctěný Mbu.“ Otočil se na podpatku a odešel. Elf nevěřičně zíral.

„Nadávek, plivanců a kopanců jsem si užil dost a dost. Ale tohle je pro mě nové. Nevím, jestli si zvyknu.“

„Tak si nezvykej, protože o pár domů dál na tebe znovu můžou plivat.“ Vrátil ho na zem Festin.

Mbu byl překvapený. Mile překvapený. Teď nabyl přesvědčení, že se vydal správnou cestou a snad je to i ta pravá cesta pro všechny m'to-nagawa-ngo. Sáhł do svého měšce a na stůl položil několik drobných mincí.

Chladnoucím večerem pomalu došli do chrámu Sirril. Tam na ně čekala Jasika, která jim sdělila, že chlapce potřebují ještě celou noc. Ukázala jim místo, kde mohou spát. Pro elfa bylo připraveno měkce vystlané lůžko. Na nevyčtenou otázku odpověděla velice prostě: „Mysleli jsme, že ti přijde vhod spíše, než tvrdá podlaha.“ S přáním dobrého spánku odešla. A opravdu, spali klidným, posilujícím spánkem.

Z klidného spánku je vytrhl Jakub. „Teď teprve musíme spěchat. Byl bych rád, kdyby se nám

podářilo ještě dnes dorazit do Daine. Mimochodem, můžete mi klidně dál říkat Jakube.“ Oba dospělí na něho nechápavě zírali, tak si chlapec neodpustil s úsměvem ve tváři: „Zavři pus, Mbu, a jedeme!“ Elf si rychle připravil svůj posilující lektvar, protože vstávání byla obrovská muka. Jak nyní děkoval za měkké lůžko.

Byla ještě tma, když vyrazili do chladného jarního rána. Spěchali. Odpoledne dorazili do Železného dolu, kde v Jarmiho hostinci vyměnili koně za čerstvé. Mbuwiwek již oddechoval poněkud ztěžka, ale nechtěl na sobě nechat ni znát. Již se šěilo, když se dostali na dohled k Daine. Přinutili koně k rychlému cvalu. Jen byli uvnitř kláštera, Jakub seskočil z koně, otočil se ke svým společníkům a rukou jim pokynul, aby ho následovali. Již ze směru, kterým vyrazil, bylo jasné ke komu míří. Festin se ještě ohlédl po elfovi, ale ten volal, že je hned za nimi. Jakmile zmizeli v zákrutu schodiště, Mbu se tiše sesunul k zemi.

Před pracovním Iskalona stál znovu ten snaživý mnich a už zvedal ruku, aby je zadržel, když se za ním otevřely dveře a visitár mlčky poutníky pozval dovnitř. Tam, u stolu se skromnou večeří, si všichni uvědomili, jak velký mají hlad, jak jsou unaveni. Ale celý den je hnalo vědomí čehosi důležitého. Prozrazení tajemství bylo na spadnutí, nemohli si dovolit odpočívat.

„Mám pro vás velice důležitou zprávu,“ začal Jakub s mírnou úklonou. „Máte tu někde opis Žlutého pergamenu?“

Iskalon naprosto jistě sáhl do police a vyndal velice starý svitek, rozvinul ho na stole a upřel pohled na chlapce. Ten zamyšleně hleděl na mapu, ale nezdálo se, že něco hledá. Tedy alespoň na stole. Jeho pohled byl nepřítomný. Po chvílce promluvil a jeho hlas zněl jasně a pevně: „Ibanu se podle této mapy najít nedá. Ale já vím, kde přesně je.“ Sáhl pod tuniku a podal visitárovi dopis. „To vám posílá představená kněžek Sirril.“ Iskalon dopis spěšně přečetl a hned dal pokyn Festinovi, aby shromáždil všechny na nádvoří.

„Je mi líto tvých rodičů, ale doufám, že nám pomůžeš pokročit dále v našem snažení.“

„Udělám všechno, co bude v mých silách. Nemám nikoho, jen Mbu je mým přítelem. Ale on má svůj úkol a já mu nechci překážet. Kde je vlastně?“ Teprve teď si všiml, že s nimi jejich tichý společník není.

„Bratři ho uložili na ošetřovnu. Byl úplně vyčerpaný.“

„Mistře,“ s lehkým zaklepáním vešel Festin. „Bratři se shromáždili.“

„Dobrá, pojd' me.“

Vyšli na vnitřní ohoz. Chlapec byl překvapen, kolik mnichů žije v klášteře.

„Chystejte se na cestu!“ Zvolal Iskalon a dav mu v odpověď spokojeně zahučel.

„Pozitíí vyrážíme získat zpět Ibanu!“ Dav vykřikl bojový pozdrav a znělo to, jako když práskne hrom.

„Až pozitíí? Vždyť na to čekáte celé věky?“ Divil se Jakub.

„Právě proto. Nemůžeme vyrazit slepě za svým cílem. Musíme se rozhodnout, kdo půjde a kdo zůstane. Nemůžeme prchnout z Daine. Alespoň budeš mít den navíc pro svého přítele. Festin tě k němu zavede.“

„To moc nevydržíš,“ špičkoval Jakub elfa.

„Už mám své roky,“ pokusil se Mbu o úsměv. „Festine, prosím, horkou vodu. A jídlo. Vždyť víš.“

„Hned jsem zpátky.“

„Ach, Mbu. Nevím, jestli mám mít radost nebo naopak. Možná jsem byl spokojenější, když jsem si nic nepamatoval.“

„A pamatuješ si všechno?“

„Myslím, že ano. Nic veselého tam není,“ poklekal si na čelo. „Mám tam zprávu o Ibanu.“

„Tak to je skvělé. A pamatuj si, že spokojenost se stavem věcí je zhouba,“ začal poučovat elf. „Spokojenost mého lidu vede k jeho vymírání. Každý je spokojený se svou volností. Každý je rád, že si ho nikdo nevšímá, takže si nevšímá ani on, co se děje kolem. Buď spokojený a zakrníš. A teď vidím, že už mě tu není zapotřebí. Proto půjdu svou cestou.“

„V tomhle stavu jet nemůžeš, Mbu,“ zastavil ho Jakub. „Zůstaň a dej se dohromady. Myslím, že ti dlužím odpovědi na tvé otázky.“

„Odjízdim hned ráno.“ Odpověděl elf.

„To ti ale nestihnu všechno říct!“ Řekl na protest Jakub.

„Povíš mi to příště.“ Pevně objal chlapce kolem ramen. Celou noc pak poslouchal Jakubovo vyprávění o jeho pohnutém osudu.

Ráno Mbuwiwek dostal svému slovu a chystal se k odjezdu. Nebylo v lidských silách ho zadržet.

„Zjistil jsem u Šťovíka, jakou cestou se musím dát. Nemohu se zdržet už ani o chvíli déle.

Bylo to s tebou zajímavé a myslím, že i dost poučné. Díky a buď zdrav.“

„Myslím, že si nemáme co vyčítat. Díky i ty buď zdrav.“ Natáhl k elfovi ruku. Na dlani se mu leskl zlatý přívěšek na řetízku. „Patřil mému tatínkovi. Ať ti přinese štěstí. Myslím, že já už jsem si ho vybral.“

„Děkuji a bohové s tebou!“ Vyšvihl se do sedla a cvalem odjízžděl. Ani jednou se neotočil, stále se díval dopředu ke svému cíli.

„I s tebou,“ zašeptal chlapec a rukávцем mnišské sutany si utíral slzy koulejší se mu po tvářích.